

Érdekes tény:

A civilizáltak nevezett világ elmúlt 3500 évének történelmét végignézve csak 230 békés évet számolhatunk össze.

Vajon milyen lenne ez a világ most, ha legalább kétszer ennyi lenne a békés évek száma? Lehet, hogy ahhoz, hogy az utóbbi valóság létrejöbessen, csak néhány jó szó vagy mosoly hiányzott. Nem tudhatjuk.

Kettesével szedtem a lépcsőfokokat. Sőt, hármásával. Azzal sem törődtem, hogy egyszer már iszonyatosat estem így, s bár nem törött csontom, de úgy néztem ki utána, mint akit helyben hagyott egy futballhuligán banda. Nem törődtem semmivel, csak hogy feljussak minél hamarabb a tetőre. Tizenöt emelet nem sok, ha az ember lifttel megy, de lépcsőn kifejezetten döglesztő tud lenni. De most még az sem zavart, hogy szúr az oldalam. Az adrenalin hihetetlen energiákat tud felszabadítani még egy lustulásra hajlamos negyvenes fickó testében is. Azt mondják, negyven fölött már minden nap ajándék, és néha bizony osztom a véleményüket, akkor is, ha ordas marhaság.

Már csak két emelet, és felérek a tetőkijáráthoz, ami valószínűleg be van zárva. No, nem a potenciális öngyilkosjelöltek elől – tizenöt emeletnyi zuhanás a kemény aszfaltra vagy az alatt parkoló autókra garantált exitálás! –, hanem a mobilszolgáltatók antennáinak védelmében. Holott inkább azokat kellene védeni, akik a közelébe mennek az antennáknak. Rosszabb, mint másfél óra sziesztázás egy bekapcsolt röntgengépben. De az üzlet mindenek felett...

Úgy volt, ahogy gondoltam: lezárt tetőkijárat. Nem is csak egy gagyi Tuto lakattal, ahogy tették ezt anno az átkos időkben, hanem egy méregdrága és valószínűleg egy gemkapoccsal kinyithatatlan zárszerkezettel, amire még riasztórendszer is csatlakozhatott. Lám, hogy féltik a mobilszolgáltató Frankensteinek a tetőkön trónoló szörnyszülőtteiket! A szörnyszülőtteket, amik segedelmével kis tinilányok fészbukozhatnak apucitól–anyucitól kivinnnyogott simogatható képernyőjű kis okostelefonjaikon, hogy a tükör előtt pózolva, a kutyü-

vel készített képeiket megoszthassák „ismerőseikkel“. Az ismerősökkel, akik között szép számmal akad olyan, akivel soha nem találkoztak, és a bűdös életben nem is fognak. Akik között sok a hímnemű, olyanok, akik akár ezeknek a kislányoknak az apukájuk, sőt, nagypapijuk is lehetne, mégis előszeretettel csorgatják nyálukat a közösségi oldalra feltöltött fotókra.

Valamit tennem kellett a zárral, mert ha lejár az idő, minden hiába volt. Hogy mi volt hiába? Elmesélem.

A számítógép ördögi találmány, az tuti, bár számomra is nélkülözhetetlen. Jószerivel interneten tartottam a kapcsolatot mindenkivel, s a világ dolgainak jelentős részét is internet segítségével ismertem meg. Interneten ismerkedtem meg a csajjal, aki két napja elhagyott, mert túl sokat dolgoztam, és hetekig gyakorlatilag csak a hátamat látta, de valamiből élni kellett és ő ezt nehezen fogta fel, vagyis egyáltalán nem. Az ő elméje még nem erre volt berendezkedve, és valószínűleg neki volt igaza. Valójában megkönnyebbülést éreztem, hogy elment, hiszen kerek húsz évvel volt fiatalabb nálam, s e korkülönbség már-már pedofiliának minősül, bár egy húszéves nő már egyáltalán nem gyerek. Főleg, ha olyan testi adottságokkal van megáldva, mint ő. Derékig érő vörös haj, nagy, férfifantáziát mocskos dolgokra kényszerítő ajkak, olyan kék szem, amilyeneket csak retusált képeken vagy filmekben látni és százhetvenöt centis magasság, ami pontosan annyi, mint az enyém. E testméreten pedig tökéletes arányban elosztott alkatrészek. A közelében a legmasszívabb erkölcsből épült vár alapjai is megremegnek.

Eleinte még bírtam a tempót, amit egy húszéves csaj diktál, mi több, volt, hogy én vittem a prímet, de ahogy a kapcsolat megszokottá vált és elmúlt az újdonság varázsa – bár a szexuális intenzitás megmaradt –, egyre inkább kikopott belőlem a kapcsolatbéli megfelelési kényszer. A barátai is jobbára a gyerekeim lehettek

volna, néha furán éreztem magam, amikor buliba mentünk, s bár meg tudtam nevetetni a társaságot, itt-ott őszülő hajam – amit nem voltam hajlandó festegetéssel palástolni – gyakorta adott okot kínos kérdésekre vagy élcélődésre. Ez még nem is érdekelt, ám az, hogy életem egy versennyé vált a megfelelés oltárán, frusztrálni kezdett, napról–napra jobban. Volt, hogy magamban azt kívántam, bárcsak csapná le a kezemről egy fiatal, vele egykorú srác. De nem ez történt. Egyszerűen csak azt mondta, elhagy, mert unatkozik mellettem. Én meg azt mondtam erre, hogy oké, szevasz, sok sikert. Még csak hátra sem néztem, amikor csapkodva pakolt és kiviharzott a lakásból. Közönyt mímelve úgy tettem, mint aki a munkájába temetkezik, s közben belül majd' szétrobantam a fájdalomtól, de tudtam: ennek így kell lennie. Szerettem annyira, hogy tudjam: jobb lesz neki nélkülem. Nekem is nélküle, még ha eleinte nem is érezzük úgy.

De ez már két napja történt, én meg jó városlakó módjára ültem a számítógép előtt, seggemet a székre, tekintetemet a monitorra tapasztva. Még olyasmikre is vetemedtem, hogy Korda Gyuri számokat és Tibi bácsi „Én a lemezlovas“ című videóverzióját néztem ősoreg felvételeken, amit minden valószínűség szerint elrettenésnek szánva töltött fel valaki a YouTube-ra. Vagy inkább perverzióból. Egy harmadik lehetőség is felmerült bennem, de azt inkább le sem írom. Végigjártam a megszokott, unalmas köröket, amiket az ember végig szokott járni, s úgy gondoltam, lehet, hogy meglennék e technokrata baromság nélkül is, amikor megakadt a szemem egy kicsi, villogó banneren, ami valahol a képernyő jobb alsó sarkában volt eldugva. Két szó villogott csak fehérén a fekete alapon:

TE VAGY

Nos, igen, én vagyok. Ego sum. Eddig semmi különös. Ez az információ semmi újat nem mondott, bár olykor előfordult velem, hogy nem voltam egészen létezésem teljes tudatában. Ilyen esetek némi alkoholos ital elfogyasztása után következtek be, vagy ha a keresztlánym nem túl gyakori látogatásaim alkalmával karon ragadott és kényszerített, hogy megnézzek vele egy Justin Bieber klipet rózsaszín laptopján, ami drágább volt, mint az én egész lakásomban fellelhető javak összessége. Mondanom sem kell, ez utóbbi létezés-tudat-mentességi állapotot nem az élvezet idézte elő.

TE VAGY

Valami hatásvadász ezo-buzi próbálja megint eladni angyali üzenetét, amit akkor „csatornázott“ le, mikor rádöbrent, hogy hiába az „érececségije“ meg a harmincezerért vett eszperantó nyelvvizsgapapírja, a sarki közértbe se veszik fel tejesládákat pakolni, és nem tudja fizetni a részleteit. Bár magam is hittem a természetfölöttiben, de a púpom is tele volt a netet ellepő lélek-kufárokkal, akik mindig meglövegolták az aktuális spirituális divatot, ami tengerentúlról érkező ezo-merchandising terméként érkezett, mint vonzás törvénye, vagy felsőbb síkokon regnáló magas tudatszintű entitások „channeling“ üzenetei.

TE VAGY

Esetleg most valaki éppen a bakonyi levegőt próbálja eladni forradalmian új módon hálózati marketing révén? Ezen sem csodálkoznék, hiszen már szinte mindenre épült egy MLM rendszer. Nincs új a nap alatt. Ez a „TE VAGY“ szöveg pedig azt kívánja sugallni, hogy én vagyok a kiválasztott, aki győzelemre viheti önnön